

zachte, wilde, eenmaal in den nacht moet zij naar buiten treden en spreken. Ik heb lief, ik heb lief. Met mijn heele ziel, met mijn heel lichaam. Met iedere druppel van mijn bloed, met iedere zenuw, met ieder plekje huid, met alle krachten die in mijn hart vergeten liggen. En het is alsof het verleden en de toekomst mee gewekt worden. Het kind dat ik was heeft lief, het wijsneuzige schoolkind, het schrille jonge-meisje. De moeder die ik zou kunnen zijn is gewekt en heeft lief met een beschermende diepe teederheid. Ik ben als aangeraakt door den vinger van het leven zelf en geladen met een gevaarlijken stroom die mij veranderd heeft. Ik, ik, de primme keurige Betsy, ik begrijp de vrouwen die zich in hartstocht geven, mond op mond gedrukt, lichaam aan lichaam gedrongen. Ik heb lief — en het heeft in een tweede, moeilijke geboorte die mijzelf verscheurd heeft en mezelf verlost heeft, een mensch van mij gemaakt.

Maar de werkelijkheid is zoo anders. „Zoo Betsy, zien wij je ook weer eens?” „Ja mijnheer, ik kom een praatje maken bij Marietje.” Daar staat hij, groot, warm, levend, er gaat een stroom van levenskracht van hem uit waarvan ik zou willen drinken, drinken mijn arme leven vol. Zijn lieve sterke voorzichtige hand omvat mijn koude vingers. Zijn oogen stralen van verstand en levende menselijkheid. Mijn blauwe oogjes — er is immers geen denken aan. Ik sta daar parmantig en nuchter-leelijk tegenover zijn harmonisch-evenwichtig lichaam. Een kennisje van zijn dochter. Anders niet, hoor je, Betsy Numa!

Maar zou het niet kunnen dat de liefde zelfs.... mij.... liet vinden het zachte ontroerende gebaar dat de belachelijkheid van wipneus en geel haar zou doen vergeten? Is mijn liefde niet groot genoeg? Hoe kan ze meer zijn dan a l l e s. Maar ik heb er niet aan geloofd. En eerst het geloof geeft de liefde kracht. Als er iets doordrong tot Betsy van wat er binnen gebeurde, als er een stroom door haar ging bij het voelen van zijn levende hand, bij het zien van zijn zachte haar en zijn oogen — o mijn God zijn lieve oogen — dan heb ik niet durven denken. Ik heb alles weggeduwd, bang voor het onvermijdelijke leed, zonder geloof. Ik heb geloofd in het leelijke van mijzelf, de buitenkant. Daaraan heb ik geloof gegeven, macht gegeven. Ik heb gedacht — méér dan gedacht, niet eens gedacht, geweten, gelééfd: niemand heb ik iets te geven, ik, Betsy Numa. Zonder veel denken, zonder veel leed heb ik dat aanvaard zooals je aanvaardt dat zwart zwart is en wit, wit. O, maar hoe heb ik zonder het haast te weten, geleden daarbij. Hoe heb ik verlangd — woorden zijn te zwak — heb ik gereikt, mij gestrekt, gesnakt naar zijn mond op mijn mond, naar zijn armen om mij heen, naar het kijken van zijn oogen dat is als een streeling van een zonnestraal, naar zijn belangstelling voor mijn arme leven. En ik had niet eens de troost te weten dat ik zoo leed, te weten dat liefde mij vervulde. Want de stevige muur van Betsy Numa stond om mij heen, de degelijke nuchtere Betsy